

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Y.V.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2014, čj. MV-124463-4/SO-2014,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 11. 2014, čj. MV-124463-4/SO-2014 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 18. 12. 2014, doručenou Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím datové zprávy téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „žalovaná“) ze dne 19. 11. 2014,

čj. MV-124463-4/SO-2014 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“) ze dne 25. 7. 2014, čj. OAM-8371-29/TP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň je žalobce přesvědčen, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým byly vypořádány námitky, které uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce brojil proti postupu správních orgánů a způsobu, jakým nakládají se zákonnými termíny. To platí především ve vztahu k započitatelnosti rozhodné doby, otázce posuzování podmínek nepřetržitosti pobytu a rovněž k otázce období rozhodného pro splnění zákonných podmínek.

Primární žalobcova námitka, uplatněná již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, směřovala do období, které má správní orgán považovat za rozhodné. Dle žalobce jsou aktuální správní praxe a konstantní judikatura NSS ustáleny na pravidle, že správní orgán vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgán tedy musí vycházet z období, které znamená 5 let od jeho rozhodnutí ve věci. Otázka podání žádosti je nerozhodná, neboť v dané době nejsou podmínky pro vydání rozhodnutí zkoumány, ale je toliko zkoumáno, zda účastník řízení splňuje podmínky pro podání žádosti, nikoliv pro udělení pobytového oprávnění. V tomto ohledu je dle žalobce na místě zmínit fakt, že správní orgány vedou řízení zcela mimo zákonné lhůty a tato skutečnost se pak nevyhnutelně musí promítnout do rozhodování správního orgánu, který musí změny ve skutkových okolnostech náležitě zohlednit, aktualizovat podklady a případně nově zjistit

skutečný stav věci, pokud je to nutné. V případě žalobce by bylo možné posuzování doby předchozího nepřetržitého pobytu na území tak, jak to učinil správní orgán pouze v případě, pokud by to bylo nezbytné pro splnění zákonné délky pobytu, pokud by část doby posledních pěti let nebyla započitatelná pro některou existující překážku. Pokud cizinec pět let nepřetržitě pobývá na území ČR, je možné udělení pobytového oprávnění. Pokud tedy vycházíme z doby vydání rozhodnutí (ke dni 25. 7. 2014), žalobce musel mezi 25. 7. 2009 až do doby vydání rozhodnutí pobývat na území ČR nepřetržitě ve smyslu zákona pět let. Žalobce je tedy přesvědčen, že v případě, že by byla započitatelná celá doba jeho pobytu v tomto období, postačilo by plně započítání tohoto období. V období relevantním pro posouzení žádosti byla správním orgánem zjištěna doba nepřítomnosti žalobce na území v rozmezí 232 dnů, což je doba, která nedosahuje potřebných 10 měsíců pro zamítnutí žádosti. Správní orgán měl žádosti vyhovět.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán zcela protiprávně nakládá s právními pojmy definovanými v zákoně o pobytu cizinců, neboť zcela nesprávně směšuje pojmy nepřetržitost pobytu na území a doba započitatelná do doby pěti let pobytu na území. Z textace napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgán shledává nesplnění zákonné podmínky dle § 68 zákona ve skutečnosti, že jednotlivá období pobytu cizince mimo území přesáhla 10 měsíců. Ze znění zákonného ustanovení je zjevné, že neplatí, že cizinec nesplňuje podmínky pro vydání povolení k pobytu, pokud období jeho nepřítomnosti na území přesáhla 10 měsíců, ale toliko fakt, že tato období se do doby nepřetržitého pobytu na území nezapočítávají. I pokud bychom přijali náhled správního orgánu, tedy že je nutno vycházet z doby podání žádosti, ke které musí účastník řízení splnit podmínku pěti let nepřetržitého pobytu, je nutno poznamenat, že správní orgán nezjistil správně skutkový stav věci.

Správní orgán vycházel nesprávně ze závěru, že pokud jednotlivá období přesáhla dobu 10 měsíců, není splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k pobytu. To je však zcela nesprávná aplikace zákonného ustanovení. Jak již bylo výše uvedeno, platí, že doba pobytu cizince mimo území, pokud ve svém souhrnu přesáhla 10 měsíců, se do doby pobytu nezapočítává. Neznamená to však automaticky, že pobyt nebyl nepřetržitý. Cizinec, který pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu deset let, a není možné mu třeba i dva roky započítat do této doby, stále pobývá na území 8 let, a to nepřetržitě. I pokud se dva roky nezapočítají, splňuje dle žalobce podmínky předchozího pětiletého pobytu na území.

Žalovaná sice uvádí, že žalobce je na území již od roku 2005, avšak nesouhlasí s náhledem žalobce, který požaduje počítat rozhodnou dobu z celé délky pobytu. Žalobce je však přesvědčen, že jeho náhled na věc nebyl správním orgánem náležitě vyvrácen, a trvá na tom, že správní orgány v řízení nesprávně směšují dobu, kterou nelze započítat do doby pětiletého pobytu, s otázkou nepřetržitosti tohoto pobytu, což vede k nesprávně zjištěnému stavu věci a má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce je tedy přesvědčen, že v jeho případě je splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k trvalému pobytu již na základě skutečnosti, že v rozhodném období 7/2009 – 7/2014 pobýval na území ČR nepřetržitě, přičemž doba jeho nepřítomnosti v tomto období nepřekročila 10 měsíců. Dle žalobce je tedy započitatelné celé toto období. Pokud správní orgán vycházel ze

skutkového stavu v době podání žádosti, postupoval v rozporu se správní praxí i aktuální judikaturou.

I v případě přijetí náhledu správního orgánu a posuzování žádosti podle doby podání, je postup protiprávní, neboť správní orgán nesprávně nevychází z doby pobytu cizince na území. Žalobce tedy namítá, že i kdyby správní orgány nezapočítávaly do doby 5 let nepřetržitého pobytu dobu, po kterou se zdržoval mimo území ČR, stále trvá nepřetržitost pobytu, která nebyla přerušena, a tudíž je nezbytné započítat i dobu před rokem 2008. Správní orgán však s touto dobou nepočítá, nijak ji nezjišťuje, a tudíž vychází z neprávne zjištěného stavu věci.

Žalobce v žalobě opakovaně poukazoval na fakt, že správní orgán neprovedl jím navržené doplnění dokazování, a to aniž by svůj postup přezkoumatelně odůvodnil. Žalobce byl tudíž přesvědčen, že tento krok správního orgánu měl vliv na zjištěný stav věci a zákonnost rozhodnutí ve věci jako takové.

Žalobce v závěru konstatuje, že správní orgán nikterak nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, což mělo rovněž za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Žalobce žije na území ČR již téměř 10 let, po celou dobu legálně na základě povolení k pobytu. Nikdy neměl problémy se zákonem, dodržuje platné právní předpisy a je přesvědčen, že tyto skutečnosti by měly být správními orgány v rámci daného řízení adekvátně hodnoceny.

Při jednání před soudem dne 10. 2. 2016 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 23. 1. 2015 tak, že trvá na zákonnosti a správnosti napadených správních rozhodnutí. Jelikož žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, odkázala žalovaná pro stručnost na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledala potřebu změny. K námitce o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova života poukazuje žalovaná na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, u něhož není speciální podmínka přiměřenosti zamítavého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince stanovena. Z toho důvodu se správní orgán touto podmínkou nezabýval.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, čj. OAM-8371-29/TP-2012, zamítl dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobcovu žádost podanou dne 10. 5. 2012 o vydání povolení k trvalému pobytu, a to pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 téhož zákona.

Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*

Dle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair).*

Dle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění nebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.*

Dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*

Při projednávání žaloby krajský soud vycházel ze stavu věci, který byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného správního orgánu a předmět řízení podřídil jednotlivým žalobním bodům, ve kterých žalobce tvrdil existenci závažných procesních vad v řízení a nezákonnost rozhodnutí v oblasti hmotného práva.

Soud se přednostně zaměřil na otázku výkladu § 68 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení, zejména z jeho prvního odstavce, vyplývá, že povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. V § 68 odst. 3 pak zákon definuje podmínky, za kterých se konkrétní doby, kdy cizinec nebyl přítomen na území České republiky, započítávají do období 5 let nepřetržitého pobytu na území. V daném případě je nutné konstatovat, že § 68 zákona o pobytu cizinců je legislativně formulován způsobem, který je jasný a z hlediska jazykového vcelku jednoznačný.

Evropský rámec problematiky je dán obsahem směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Ta v čl. 4 bod 1 konstatuje, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývají oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu 5 let. Z této formulace také správní orgány vycházely a akcentovaly, že § 68 odst. 1 je nezbytné vykládat tak, že ono období 5 let nepřetržitého pobytu na území je nezbytné sledovat od doby, kdy byla podána žádost o přiznání trvalého pobytu. V žalobcově případě se tak stalo 10. 5. 2012, přičemž správní orgány nečinily sporným fakt, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2005.

Soud dospěl k závěru, že při posuzování sporné otázky, tedy, od které doby a ve kterém období je nezbytné posuzovat naplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území, se žalovaný správní orgán dopustil nezákonného výkladu § 68 zákona o pobytu cizinců. Ona nezákonnost vyplývá z toho, že § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců blíže nespecifikuje, ve kterém časovém období by podmínka pěti let nepřetržitého pobytu na území měla být naplňována. Jistě, evropský kontext výkladu problematiky nasvědčuje tomu, že ona doba je sledovatelná zpětně od doby podání žádosti, avšak je nutno respektovat i český právní řád stavící cizince do výhodnější pozice.

Pro závěr žalované a prvoinstančního správního orgánu, že předmětná doba je počitatelná 5 let zpětně od doby podání žádosti, nelze nalézt zákonného podkladu. Řečeno jednoduše, zákon o pobytu cizince žádnou takovou podmínku nestanoví. Soud může pouze konstatovat, že zákonodárce od roku 2003 do současné doby nevyužil možnosti, aby přizpůsobil český právní řád evropské legislativě a eliminoval případný výhodnější výklad národních předpisů pro cizince. Znění § 68 odst. 1 je jednoznačné a časové omezení plynoucí z čl. 4 odst. 1 citované směrnice český právní řád nepřevzal. Závěry, které použila žalovaná a Ministerstvo vnitra nemají opodstatnění v českém právním řádu, konkrétně v § 68 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru soud hodnotí rozhodnutí a právní závěry, které se váží k výkladu a právním důsledkům § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako nezákonné.

V této souvislosti nebylo možné přehlédnout i nejednoznačnost pohledu žalované na tuto problematiku. Žalovaná na str. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že podmínku nepřetržitého pobytu na území musí cizinec splnit jak v době podání žádosti správnímu orgánu, tak v době vydání rozhodnutí o žádosti. Tímto úsudkem se však žalovaná dostala do situace, kdy se ne zcela srozumitelným způsobem postavila k otázce, kdy a jak má být splněna podmínka oněch pěti let nepřetržitého pobytu. Na jedné straně za definitivní

označila období pěti let zpětně od 10. 5. 2012, a vzápětí, zcela nelogicky, připustila, že tato podmínka by měla být splněna i v době, kdy správní orgán rozhoduje. Tuto skutečnost žalovaná blíže neodůvodnila. Takové pojetí odůvodnění rozhodnutí a podpory právních závěrů, na kterých přezkoumávané rozhodnutí stojí, soud hodnotí jako nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti.

Další žalobní bod se týkal nezákonnosti postupu správních orgánů stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. V tomto případě se soud s žalobcovou argumentací neztotožnil. Správní orgány obou stupňů se totiž zcela v souladu s díkí § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců touto otázkou nezabývaly, neboť toto ustanovení nepředpokládá, že by přiměřenost dopadu rozhodnutí vydaného dle něj musela být zvažována (oproti situaci, kdy správní orgán rozhoduje podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V daném případě tak správní orgány nebyly zavázány povinností hodnotit přiměřenost dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tento žalobní bod tedy nebyl důvodný.

Za těchto okolností soudu nezbylo, než konstatovat částečnou nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jako takové ho zrušit ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 10. 2. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. února 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková